

Jacques Offenbachi ooper "Perichola"

„Perichola“ „Estonias“.

Neljapäeva õhtul tantsi „Estonias“ esimest korda Offenbachi koomikaline ooper „Perichola“ ette. See on omaist „vanadusest“ hoolimata midagi värsket, isegi värskem, kui mõni „Rõbus leht“ või muu farnane moodne toode. Selle viisid ei viilista üksi uulitapoisid, sellepärast idalwad nad näitelawalt ja orkestriruumist nagu suurtüfusematena ja wäärtuslikumatena. Nad ei ole kulunud, wähemalt meil. Nende pärast tahaks „Pericholat“ weel teist ja kolmat

korda kuulama minna, — soow, mis meie operietendustel wäga harwa ennast tunda annab.

Mis ettelandesse puutub, siis peab seda hinnates muidugi olemate jõudubega rehkendama. Ja nende jõudude wõimise piirides oli dige rohkete ära tehtud, et juba mõjukraabi saawutada, mida „Perichola“ ettelandest nõuda tohib. Tõearanis peab juba orkestri kohta tunnistama, kes peaaegu haruldase puhtuse ja kindlusega oma ülesande läbi wiis ja kelle teenuseks terve toode muusikalist mõjuwust suurelt osalt lugeda tuleb.

Solistide jaoks on „Pericholas“ wästusriidid osalt kõigest lask: Perichola ja Biquillo.

Reist oli esimene pr. Eineri käes, kes oma wõimist rahuldawalt nii laulus kui ka mängus awaldas, kuigi salata ei saa, et wiimases rohkem „elutruudust“, sundimatust ja hispanlase temperamenti soowida oleks olnud. Sr. Sälliku Biquillo oli laitmeta ja mõjus selleks wäga suurel määral kaasa, et näitelawa ja orkestriruumi wahel see muusikaline lajakaal tundus, mis seal tunduma peab.

Edasi peab koori nimetama, mis ainult mõni lord orkestriga küli katus norida, üleüldiselt aga siiski dige pændum oli ja peale kauba weel rõemus ja healerikas. Sr. Awešoni ülemwalitseja oli oma wälimuse ja grimmi poolest wäga hea, mängus aga hoolomuta; oma wäikest partitib laulis ta tuimalt, ükskõiksest. Aga see ei rikkunud üldiselt mõju. Wiimast teha pidasid omaist ülesandeks „kolm defeit“, kes oma tehtud noeru ja oskamata selendamisega naljalatest osadest mingisuguse närwideproowi tegid. Seal peaks näitejuhatus wähele astuma ja ära seletama, et iga müra ja kisa iseenesest weel oia koomikalise ooperist ei ole. Wäris wõimatu oma liialdamises oli ka hr. Freimann (loswalitseja). Sr. Binna kordas ja kopeeris don Pedros üht oma toredamat ja küsedamat fuju, mis tal igaks juhtumiseks näib tagawaraks seiswat. Suur oli ka hr. Londonu oma wäikeses osas. Tema ülbainus õhkimine: laskteistkümmend aastat! — millega ta kõrtsitrepist alla jookstes naiste seffa tormab, on enam wäärt, kui mõne andmoelma näitleja õhtupikkune mäng. Tants, mis lõpupildis tantsiti, tundus wõerana, ja siiskõikstuna. P. O.

„Tallinna Teataja“ nr 245,
laupäeval 24. oktoobril 1915

P. O. = Paul Olau